

μοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἐπάνοδόν του διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῷ Collège de France· ἀλλὰ παυθεὶς κατόπιν θορυβωδῶν διαδηλώσεων τῶν κληρικοφρόνων ἐδημοσίευσε τῷ 1863 τὸ περιλάλητον αὐτοῦ σύγγραμμα ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ, ὅπερ ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς ὑψίστην φιλολογικὴν περιωπὴν, καὶ εἶτα τοὺς Ἀποστόλους, τὸν Ἅγιον Παῦλον, τὸν Ἀντίχριστον καὶ πολλὰ ἄλλα ἔξοχα ἐπὶ εὐρυμαθεῖα καὶ καλλιτεχνία ἔργα.

Διότι ὁ Ῥενάν πρὸς τῆ σοφίᾳ κέκτηται καὶ τὸ χάρισμα τῆς καλλιτεχνίας ἐν τῷ λόγῳ τοῦτο μάλιστα εἶνε καὶ τὸ ἐξέχον αὐτοῦ προσόν· αἱ φιλοσοφικαὶ του ἰδέαι οὐχὶ σπανίως παρέχουσι τρωτὰ μέρη πρὸς τὴν κριτικὴν, αἱ δὲ φιλολογικαὶ του γνώσεις ἔστιν ὅτε ἐξελέγχονται ἀμοιροῦσαι βάθους, ἀλλ' εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ μελωδικὴ μαγεῖα τοῦ ὕφους του ἀναδεικνυσιν αὐτὸν τὸν καλλιπεστάτον τῶν συγχρόνων γάλλων λογογράφων.

Τῷ 1871 ἐξελέχθη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ δὲ Δουπανλοῦ μέλος ὦν αὐτῆς, διαμαρτυρηθεὶς ἐντόνως διὰ τὴν ἐκλογὴν « τοῦ ἀπίστου » ὑπέβαλε παταγωδῶς τὴν παραίτησίν του.

Ὁ Ῥενάν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ κηρύττει τὴν ἔρησιν πρὸς τὴν πίστιν, οὐχὶ ὅμως σαρκαστικῶς ὡς ὁ Βολταῖρος ἀλλὰ μελαγχολικῶς· δὲν εἶνε τραχὺς εἰς τὰς ἰδέας του ὅπως οὐδὲ εἰς τὸ ὕφος του· καταδικάζει τὰ συστήματα, ἀλλ' ἔπειτα τὰ λυπεῖται· πλήττει τὴν πλάνην ἀλλὰ καὶ ἐκφράζει βαθὺν σεβασμὸν πρὸς αὐτήν· κρημνίζει χαμαὶ τὸ ἄγαλμα καὶ εἶτα καθήμενος ἐν μέσῳ τῶν ἐρείπιων ἐπαινεῖ τὴν πλαστικὴν καλλονὴν τοῦ συντριβέντος· ἐνταφιάζει τὸν Ἐσταυρωμένον, καὶ χεεὶ δάκρυα ἀρρήτως θλιβερὰ καὶ ἡδέα, θρηνῶν αὐτὸν ὅτι ὑπέφερε καὶ ἀπέθανε, καὶ θρηνῶν ἑαυτὸν διότι δὲν πιστεύει εἰς τὴν θεϊότητα τοῦ εὐγενεστάτου θύματος ἐκ τῶν χυσάντων ἐπὶ τῆς γῆς τὸ αἰμά των.

Ὁ Ἐρνέστος Ῥενάν εἶνε φιλέλλην, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διαπύρως λατρεύοντες τοὺς προγόνους ἀγαπῶσι καὶ τοὺς ἐπιγόνους· Ἐπεσκέψατο δὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα τῷ 1865 καὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐνεπνεύσθη τὸν θερμὸν ἐκείνον πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὕμνον, ὃν ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασί του· Ὡσεὶ δὲ προώριστο ὅσον τὸ δυνατόν πλεό-τερον νὰ συνδεθῆ μετὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς αὐτοῦ κ. Ψυχάρης εἶνε Ἕλλην.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Maxime Du Camp)

Ἀφιερῶται τῷ θεραπευτῆρῳ « Ὁ Εὐαγγελισμὸς »

Β'. ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἀφῆτας τὸ θορυβῶδες ἐστιατόριον, ἀνέβην τὴν κλίμακα, διήλθον διὰ τοῦ θεραπευτηρίου, ὅπου ἄρρωστοὶ τινες ἐπιθάνατο· ἔκειντο ἐκτάδην, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀνιάτων. Οἱ παράλυτοι καὶ οἱ παλιμπαίδες, ἀναίσθητοι καὶ δυσώδεις, ἐκκριμῶτον ἢ ἥσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ ἐνδύμυχα ὄνειρα, ἃ ἡ θελησίς των δὲν ἐδύνατο νὰ ἐρμηνεύτῃ, καὶ δὲν ἤκουον κἂν τὰ τύμπανα, τὰ ὅποια ἐκρότου ἐπ' αὐτοὺς εἰς τὸ κάτω πάτωμα. Ἀλλὰ συμμετεῖχον ὅμως καὶ αὐτοὶ τῆς ἐορτῆς, λαβόντες πορτογάλλιον, τὸ ὅποιον μηχανικῶς πῶς περιστρέφον, μὴ εἰδότες τίνα χρῆσιν νὰ κάμωσιν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτηροῦσα αὐτοὺς ἀδελφὴ δὲν στερεῖται ἐργασίας, καὶ τοὺς ἐγείρει μὲν πίπτοντας, τοὺς ἐμποδίζει νὰ ὀλισθηῖωσιν ἐκ τῆς ἔδρας των, μαρτεῦει τὴν σκέψην, ἣν δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσιν, ἀπομάσσει τὴν ρίνα καὶ τὰ χεῖλη των, ἀνανεοὶ τὰ πανία, δι' ὧν περιτυλίσσονται ὡς νεογνά. Ἐνίοτε κλαίοντας ἀνευ λόγου προφανοῦς τοὺς θωπεύει καὶ ἐπιφαύει τὰς παρειάς των, ἵνα τοὺς παρηγορήτῃ. Ἄλλοτε δοκιμάζουσι εἰς μάτην νὰ λάβωσι ταμβάκον. Αἱ ἀδελφαὶ τοὺς βοηθοῦσι, τοὺς ἀνακινεῖουσι, τοὺς ἀποκοιμίζουσι. Μικραὶ Ἀδελφαὶ τῶν ἀπόρων, εἶθε ἀξιοθαύμαστοι.

Ὁ κῆπος εἶνε μέγας καὶ τὸν ὀνομάζουσι Ἐπαυλίην· ἔχει δὲ κομψοὺς οἰκίσκους, ὅπου αἱ κληματαίδες ἐξαπλοῦσι τοὺς βοστρύχους των. Ἀνάγκη νὰ γείνωσι καὶ τίνα παραρτήματα, πλυνητήριον ἦτον ψυχρὸν, καὶ ὑπνωτήρια ἐπιτρέποντα φιλοξενίαν εὐρύτεραν. Λυπηρὸν εἶνε ἡ ἀκούη τις τὴν ἔνδεικν κρούουσαν τὴν θύραν καὶ νὰ γινώσκη, ὅτι τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει νὰ δοθῆ αὐτῇ θέσις εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰς τὴν ἐστίαν. Καὶ σκέπτονται μὲν ἡ ἀποκτίσωσιν εὐρυχωρότερα καταστήματα, ἀλλὰ τὰ κτίρια ἐν Παρισίοις εἶνε δαπανηρὰ, ἡ δὲ ἡμερησία ἐλεημοσύνη μόλις ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἐπιουσίας ἀνάγκας. Ἀκάματοι παρὰ τοῖς ὑποτρόφοις αὐτῶν, οἱς ἐπιδαφιλεύουσι πᾶσαν θωπείαν καὶ ἐπιμέλειαν, αἱ ἀδελφαὶ ἀκολουθοῦσι κανὸν αὐστηρὸν ἐπιβάλλουσαι ἑαυταῖς λιτοτάτην δίαιταν. Εἰς ἐν τῶν καταστημάτων μὲ ἐξέπληξεν ἡ πολυτέλεια τῆς κλινοστρωματῆς. Ἐκαστος ὑπότροφος ἔχει μίαν στιβάδα, δύο στρώματα, ἐν ὑποκεφάλιον, ἐν προκεφάλιον καὶ ἐν ἐφάπλωμα ἐκ πιτλων, δωρηθέντα παρ' ἀνδρὸς ἐλεήμονος. Ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ ὑπνωτηρίου τῶν ἀδελφῶν· τὸ δωμάτιον εἶνε πλακόστρωτον, πρὸ τῶν κλινῶν δὲν ὑπάρχει οὔτε τάπης οὔτε κἂν ψίαθος, ἐπὶ ἐκάστης δὲ κλίνης ἐν ἀχύρινον στρώμα ἢ ἀπλοῦς μᾶλλον σάκος πλήρης φύλλων ἀραβοσίτου. Ἡ κλίνη τῆς ἡγουμένης εὐρίσκεται πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ κατὰ τοῦτο μόνον διακρίνεται τῶν ἄλλων. Ἐὰν ἡ τῆς ψυχῆς γαλήνη διδῇ ὕπνον καλόν, βεβαίως κοιμῶνται καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀχύρου ἐκείνου. Ἄλλως δὲ δὲν μένουσι πολὺ ἐπ' αὐτοῦ. Εἰς τὰς 10 κατακλίνονται, εἰς τὰς 4 1/2 τῆς πρωίας ἐγείρονται. Ὁ κανὼν δὲν ἔχει ἐξαιρέσεις, εἶνε ἀπόλυτος τὸν τε χειμῶνα καὶ τὸ θέρος. Διαρκούσης τῆς νυκτός, δύο μικραὶ ἀδελφαὶ κοιμῶνται πλησίον τοῦ θεραπευτηρίου καὶ μένουσι ὄρθιαι,

Πολὺ ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι ὁ βίος εἶνε διασκέδασις. Ὁ βίος δὲν ἠδονὴ ἀλλ' οὔτε ὀδύνη· εἶνε σοβαρὰ ἐπιχειρήσις, ἥτις ἀνετέθη ἡμῖν, καὶ ἦν ἔχομεν καθήκον νὰ διεξαγάγωμεν καὶ νὰ περατώσωμεν ἐντίμως.

ὅταν τις τῶν ἀρρώστων ἔχη ἀνάγκη περιβάλλεσθαι. Ὁ τοιοῦτος νόμος εἶνε ἐπίτονος, οὔτε τὴν ἡμέραν παρέχων ἀνάγκησιν οὔτε τὴν νύκτα ἡσυχίαν, καθότι ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐνδέχεται νὰ κληθῶσιν. Αἱ θρησκευτικαὶ ἀσκήσεις δὲν εἶνε ὑπερβολικαὶ ἐν τῷ ἰδρύματι τούτῳ, ἔνθα πλέον ἢ πανταχοῦ αὐταὶ αἱ πράξεις εἶνε προσευχαί· ἡ ἐργασία ὅμως εἶνε ἀδιάκοπος καὶ κοπιώδης διὰ τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν, πολλάκις ὑπερβαίνουσα τὰς δυνάμεις. Αἱ Μικραὶ Ἀδελφαὶ ἀποθηήσκουσι νέαι, ὡσεὶ τὸ γῆρας εἰσέδουεν εἰς τὰ σώματα τῶν περιθάλπουσῶν αὐτὸ καὶ ἐπετέλει προώρως τὸ ἔργον του. Εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν ἀξιώματα, ἀλλὰ καθήκοντα μόνον. Ἡ ἡγουμένη ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον διορίζεται μετὰ παρέλευσιν ἐξ ἑτῶν ἀντικαθίσταται, ἀραιρούμενου αὐτῇ τοῦ ἐφημέρου σκήπτρου, καὶ στέλλεται εἰς ἄλλο κατάστημα. Καὶ πρὶν μὲν διετάτε, τώρα δὲ ὑπακούει, καθότι τίθεται εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν. Τῇ ὑπομιμνήσκεται οὕτω, ὅτι εἶνε ἡ ὑπηρετρια τῶν ἀνίκων γερόντων καὶ ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε τὸ ἐνδοξότερον τῶν ὄσων δυνάται νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς πάντα τὰ καταστήματα διατηρεῖται ἡ ἀκρα ἐκείνη καθαριότης, ἐφ' ἣ διακρίνονται τὰ σωματεῖα τῶν γυναικῶν, δι' ἧς δὲ πολλάκις αἱ ἐν τοῖς νοσοκομείοις ὑπηρετοῦσαι ἀδελφαὶ ἠδυνήθησαν ν' ἀπομακρύνουσι τὴν ἐπίδημάν ἀπὸ τῆς κλίνης τῶν ἀρρώστων. Καὶ εἰς μὲν τὰ νεότεριστα καταστήματα, ἕνεκα τῶν διαστάσεων τῶν αἰθουσῶν, τοῦ καλοῦ ἀερισμοῦ καὶ τῶν ἰδιαιτέρων τῆς ὑπηρεσίας παρόδων, εὐκόλως καταπολεμοῦσι τὴν ἀκλιροσίαν, ἣν μετ' ἐκῶτων φέρουσι οἱ γέροντες ὑπότροφοι ὡς λέπραν τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πενίας. Ἀλλ' εἰς τὰ παλαιότερα τὸ τοιοῦτον ἀπικτεῖ ἐργασίαν ἐπιμελῆ καὶ ἀνένδοτον εἰς τὸ ἀσπυλὸν λ. γ. τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὁ ἀγὼν εἶνε ἀδιέλπιτος. Ἡ οἰκία εἶνε παλαιά, ἐκ τῶν ἐνόνητων διασκευασθεῖσα ὅπως καταστῆ κατάλληλος διὰ τὸν προσιμὸν τῆς. Χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 17ης ἐκιστοαετηρίδος, καὶ ἔως ἀπέτελει ποτὲ μέρος τοῦ Νοσοκομείου Val-de-Grâce, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ χωρίζεται δι' ἀπλοῦ τοίχου. Εἰς τὸ βάθος μικρᾶς αὐλῆς, ὅπου ἀναγινώσκουεν τὴν ἐπιγραφήν ξενοδοχείου, σχολείου καὶ τινῶν βιομηχανικῶν ἐργαστασίων, εἰσερχόμεθα διὰ τριῶν βαθυμῶν εἰς τὸ κατάστημα. Ἡ ἐσωτερικὴ λιθὴν κλίμαξ εἶνε πλατεῖα καὶ κοσμεῖται διὰ σιδηροῦ δρομάτου, ἀλλ' ἡ κλίμαξ αὕτη εἶνε ἀπατηλή, καθότι ἄγει εἰς αἰθούσας χαμηλὰς καὶ σκοτεινάς, εἰς ὑπνοτήρια κκιῶς ἐκτισμένα, εἰς κρύπτας ἀγρήτους, ἃς ὅμως ἐχρησιμοποίησαν, εἰς μαγειρεῖον πολὺ μικρὸν, εἰς θεραπευτήριον ὅμοιον πρὸς ἀποθηκὴν, εἰς δωμάτιον ὑπόστεγα. Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουσι κατεστηρίον ἐλλείπει γάρου, οὐδὲ καν στέγασμα ἵνα προφυλαχθῶσιν, ὅταν καπνίζωσι τὴν πίπνων των, τὴν τελευταίαν ταύτην τοῦ γῆρατος των ἀπόλαουσι. Ἐν τῇ μικρᾷ αὐλῇ, παρὰ τὸ κτηνοτρόφειον, δύνῃ ἡ τρία παρατήγματα ἐκ σκυδίων, ἀποτελοῦσι τὰ ἐργαστάσια, ἐν οἷς ἐργάζονται οἱ ὑποδηματοποιοὶ καὶ οἱ ξυλουργοί. Ὁ κήπος εἶνε μικρότατος ἔχων εἴκοσι μόλις βημάτων περιφέρειαν. Τὸ κατάστημα ἔκειτο ἄλλοτε πλείον μεγάλου οἰκοπέδου, τὸ ὁποῖον προσέτειναν νὰ πωλήσωσιν εἰς τὰς μικρὰς ἀδελφάς. Εὐχαρίστως δὲ ἤθελον ἀναλάβει τὴν τοιαύτην δαπάνην καίτοι μεγάλην, πεποθῆναι ἐπὶ τὸν Θεόν,

οὐ ἡ χάρις οὐδέποτε τὰς ἐγκατέλειπεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν, καθότι οὐδεμία πρᾶχεται αὐταῖς ἀσάλευα, φοβούται δὲ μὴ ἀποστερηθῶσι τοῦ ἀγορῶθεντος κτήματος καὶ μείνῃ αὐταῖς γέρας. Εἰς τὸ οἰκοπέδον τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἠδύνατο ν' ἀναπτύξωσιν ἐν ἀνάσει τὴν εὐρείαν αὐτῶν εὐπλαγγίαν, ἐκτίσθησαν οἰκίαι πεντώροφοι, ὧν ἕκαστον παράθυρον βλέπει πρὸς τὸ κηπάριον των Αἱ δυστυχεῖς ἀδελφαί, αἵτινες συνείθισον νὰ ἀναπαύονται περιπατοῦσαι ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τὸ γεῦμα, ἀπεδιώχθησαν αὐτοῦ ὑπὸ βλεμμάτων ἀδιακρίτων ἀναγκασθεῖσαι νὰ μένωσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τὰ δεσφωμένον τοῦτο κτήριον ἔχει ἀξίαν ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, καλὸν δ' ἤθελεν εἶναι νὰ πωληθῇ καὶ νὰ ἐγκαταστῶσιν ἀλλαχοῦ, πλείον τῶν ἀρχαίων τειχῶν. Φοβούται ὅμως μήπως τοὺς ὑπάρχοντας νόμους ἀντικαταστήσωσι νόμοι μὴ ὑπάρχοντες ἔτι, καὶ μένουσιν ἐν τῷ ἐτοιμορόπῳ λεπροκομείῳ, πρὸς μεγίστην βλάβην τῶν ἐνδεδῶν καὶ τῶν νοσούντων.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰ καταστήματα τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν τῶν Ἀπόρων καταλαμβάνεται ὑπὸ θλίψεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς λιναποθήκης. Πλείστα ἴθρα αὐτῆς εἶνε κεναὶ καὶ δὴ αἱ κυριώτεραι, ἐκείνη αἱ ὁποῖαι ἔδει νὰ περιέχωσι σινδῶνας. Τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ τῆς λινοστολῆς εἶνε ἀρκούντως ἄθρονα, ἀλλ' αἱ σινδῶνες σχεδὸν ἐλλείπουσιν. Ἀγνοῶ διὰ ποίων θαυμάτων δραστηριότητος καὶ συνεχοῦς πλύσεως, κατώρθωσαν νὰ θεραπεύσωσι τὰς ἀνάγκας γερόντων, ὧν πολλοὶ εἶνε ἀνίκανοι κατὰ τὴν μάλλον εἰδεχθῆ τῆς λέξεως σημασίαν. Κατὰστημα ἀριθμῶν 200 ὑπότροφοι ἔχει ἀνάγκη ἀπαραίτητον 400 τοῦλάχιστον ζευγῶν σινδῶν, μόλις δὲ ὑπάρχουσι 250. Διὰ τοὺς γέροντας τούτους, διὰ τοιοῦτους ἀρρώστους, ἡ ἐκ βάμβακος σινδῶν εἶνε ἀκατάλληλος καὶ ἥμισυ διαρκῆς. Τὸ ἀπαιτούμενον εἶνε σινδῶν ἐκ καλοῦ λινοῦ ὑφάσματος στερεοῦ καὶ ἀντέχοντος εἰς ἀλλεπαλλήλους πλύσεις. Ὁ πόθος τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν εἶνε ν' ἀποκτηθῶσι τοιαῦτα. «Ὀλαὶ αἱ ἠγούμεναι μοι ἔλεγον: «Ἐν εἰγμένῳ τοῦλάχιστον σινδῶνας!» Πρὸ τοῦ 1870 τὰ λινὰ ἐστέλλοντο ἀφθόνως πρὸς εἰς τὰ καταστήματα τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν. Ὁ πόλεμος ἐπῆλθε συνεπαγόμενος ὑποχρεώσεις πικρὰς καὶ κατεπειγούσας. Πᾶν ὅτι ἐφυλάττετο, πᾶν ὅτι ἤθελε περιέλθει εἰς τὰ ὑπνοτήρια τῶν προθεβηκότων ὑποτρόφων, ἐκόπη δι' ἐπίδησιν καὶ σπληνίαν ἢ μετετρέπη εἰς μοτὸν, ἡ δὲ λιναποθήκη τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν παρημελήθη. «Ἀπὸ τοῦ πόλεμου δὲν μὲν δίδονται πλέον λινὰ.» Τὸ καλὸν λινὸν εἶνε δαπανηρὸν, ἡ δὲ εἰς χρῆμα δεδομένη ἐλεημοσύνη δὲν εἶνε ἐπαρκῆς, ὅπως δυνηθῶσι ν' ἀγγραῶσι πᾶν τὸ ἀναγκαιοῦν. Ἀλλ' ὅταν αἱ σινδῶνες ἐλλείπωσι διὰ τὰς κλινὰς τῶν καλῶν μικρῶν γερόντων, αἱ καλαὶ Μικραὶ Ἀδελφαὶ κειμῶνται ἐνδεσμεῖται ἐπὶ τοῦ ἀραβισιτίνου σάκκου των καὶ δὲν μεμψιμοροῦσιν. Οὕτω καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰδρύματος ἡ Μαρία Θηρεσία καὶ ἡ Μαρία Αὐγουστία παρεχώρησαν πολλάκις τὰς κλινὰς των εἰς πτωχοὺς καὶ ἐκοιμήθησαν ἐπὶ ἄχρῳ, ὅταν ὑπῆρχε καὶ τοῦτο. Ἐνεθυμοῦντο τὴν φάνην τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἠυχρίστου τὸν Θεόν.

Πέντε καταστήματα ἐν Παρισίοις, ἐπὶ πληθυσμῷ δύο ἑκατομμυρίων κατοίκων, εἶνε πολλά, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς ἀπαιτούμενας δαπάνας, εἶνε ὀλίγα, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν τὰ δευὰ, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ

ἀνακουφίσωτι. Μόνοι οἱ ἐπισκεφθέντες ἐν καιρῷ νυκτὸς τῆς ἐσχάτης τάξεως καταρώγια καὶ ἰδόντες τοὺς ἀλήτας τοὺς κοιμωμένους παρὰ τὰς ἀσβεστοκαμίγους δύνανται νὰ ἐκτιμῶσι τὴν πληθὺν τῶν εἰς τὰς περιπετείας τῶν ἀγίων ἐγκαταλειμμένων πρεσβυτῶν, ὧν ἡ ὑπαρξίς εἶνε ὄντως ἀξιολογία. Ὁ παρισίνος λαὸς δὲν εἶνε μειλίχως πρὸς τοὺς γέροντας. Διερχόμενος ποτὲ τὴν Cité D'Or μετὰ τῶν ἐπιθεωρητῶν τῆς Δημοσίας Ἀγαθηεργίας, εὗρον ἐντὸς ἀλλοῦ οἰκήματος κατοικοῦμένου ὑπὸ πτωχῶν δυστυχῆ ἡλικίας ἀνωτέρως τῶν 75 ἐτῶν, ὅστις ὠχρὸς, μὲ χεῖρας κατεσκληκυίας, μόλις διὰ ῥάκους κεκαλυμμένος, ἐκείτο οὐκ ὡς κτλ γῆς καὶ ἐστῆριζε τὴν ῥάχην ἐπὶ τοῦ τοίχου ἔχων γυμνὴν τὴν κνήμην του, ἣν διεβίρωσκεν ἔλικος. Ἀπέτεινα ἐπιτίμησιν ἀρκούντως αὐστηρὰν πρὸς τὸν υἱόν του, ὅστις μοι ἀπήντησεν: «Αὐτοὶ οἱ γέροντες εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσι· καταναλίσκουσι καὶ δὲν παράγουσι». Ὑπάρχουσι χιλιάδες τοιούτων δυστυχῶν εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν ἡμετέρων οἰκιῶν. Δὲν ἐπαρκοῦσιν ἡ Σαλπεντρίερ καὶ τὰ Βισέτρ, οὔτε αἱ 700 χιλιάδες φράγκων, ἃς ἡ Δημοσία Ἀγαθηεργία διανέμει κατ' ἔτος εἰς τοὺς ἐνδεεῖς γέροντας, οὔτε τὰ ὑπάρχοντα καταφύγια καὶ ἄστυα καὶ ἡ ἀνεξάντητος τῶν ἰδιωτῶν ἐλεημοσύνη, πολλὰς δὲ τὸ γῆρας ζητεῖ ἀντιλήψιν καὶ δὲν εἰσακούεται.

Ἐὰν αἱ Μικραὶ Ἀδελφαὶ τῶν Ἀπόρων, αἵτινες ἐπιποθοῦσι νὰ ἐπεκτείνωσι τὴν ἐλεήμονα αὐτῶν ἐνέργειαν, εἶχον εἴκοσι καταστήματα ἐν Παρισίοις, πολλοὶ ἄποροι γέροντες ἤθελον δυνηθῆ νὰ κοιμῶνται ἐπὶ κλίνης, νὰ τρώγωσι κατὰ κόρον καὶ νὰ ἀποθηήσκωσιν ἐν εἰρήνῃ, πᾶσαν ἀποβαλόντες ὀργὴν καὶ πιστεύοντες εἰς κόσμον βελτίονα. Θέλει ἄρα γε πραγματωθῆ ἡ εὐχὴ μου αὕτη; Δὲν εἶνε ἀπίθανον. Ὅταν βλέπωμαι καὶ τὴν παρήγαγε τὸ ὑπερῶν τοῦ Σαιν Σερβάν, διακούμεθα νὰ ἐλπίζωμεν τὰ πάντα.

Ὡς εἶδομεν, τὸ ἴδρυμα εἶνε γόνιμον. Τὸ διέπον αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἐθελουσίας μετέδωκεν αὐτῷ δύναμιν ἀκατανίκητον, εἶνε δὲ τὸ μόνον δυνάμενον νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα, διότι οὐδέποτε ἀμφιβάλλει περὶ ἑαυτοῦ καὶ ἀντλεῖ τὴν ἰσχύν του ἐν τῇ ἰδίᾳ οὐσίᾳ.

Τὸ λησμονεῖν ἑαυτοὺς περὶ τῶν ἄλλων φροντίζοντας, ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τῶν τῆς πράξεως ἀμοιβῆν εὐρίσκοντας καὶ οὐδὲν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ζητοῦντας, δίδοντας δὲ αὐτοῖς τὰ πάντα, τὸ ἐμπιστευεσθαι διὰ τὰ ἐπίλοιπα τῇ θεῷ προνοίᾳ καὶ διαγεῖν ἐν πενίᾳ τὸν βίον, οὐδενὸς δὲ φειδεσθαι πόνου πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀληθδῶν τοῦ πλησίον, τὸ περιθάλλειν τοὺς δυστυχεῖς πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος, οὐχὶ δὲ ἵνα ὦσιν εὐγνώμονες, τὸ ἀφοσιῶσθαι μέχρι περιφρονήσεως τῶν κοινωνικῶν ἐθιμοτυπιῶν, εἶνε ἔργον ἀρετῆς ἀπλοκαρδούς, ἣτις μόνῃ ἴσως παρέχει τὴν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν. Ἐθεώρου μισρὰν Ἀδελφὴν τῶν Ἀπόρων, ἐκτελοῦσαν ἐργασίαν λιαν ἐπίπονον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου μου εἶδε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοι ἐπροξένει, καὶ μοι εἶπε: « Μὴ μᾶς λυπεῖσθε, κύριε, τὴν ἀγυθὴν μερίδα ἐξελεξάμεθα ».

(Μετὰφρασις ΕΔΙΘΗΣ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ)

1. Ἐπίσημος ὑπηρεσία ἐν Παρισίοις, ἀσχολουμένη εἰς τὴν περιθάλλειν τῶν ἀπόρων καὶ συντηροῦσα τὰ πλεῖστα τῶν Παρισινῶν νοσοκομείων.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετὰφρασις Π. Γ. Φέρμου].

Συνέχεια: ἴδε προηγουμ. φύλλον.

Μετ' οὐ πολὺ αἱ ὑποθέσεις τῆς Τριανταφυλλίας ἀπεπερατώθησαν· τὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἔμειναν τελεία αὐτῆς ἰδιοκτησία, διότι δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ ποτὲ ὁ πατὴρ των νὰ τα ζητήσῃ. Ἡ θεῖα των λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ τα τοποθετήσῃ εἰς ἀπομακρυσμένους τινὰς συγγενεῖς, οἵτινες συγκατετίθεντο νὰ ἀναλάβωσι τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀπόζημίωσει.

Τὸ πρεσβύτερον ἐφαίνετο ἔχον κλίσιν εἰς τὴν κηπουρικὴν καὶ εἰς τὰ ἀγροτικὰ ἔργα, θὰ ἐγένετο λοιπὸν ἀξιόλογος γεωργός· τὰ δύο δὲ ἄλλα ἦσαν πολὺ μικρά, ὥστε νὰ μεριμνήσῃ τις περὶ τοῦ μέλλοντος ἐπαγγέλματός των.

Ἡμέραν τινὰ τῆς ἐπιούσης ἐβδομάδος αἱ δύο γυναῖκες καὶ ἡ Μαρκέλλα ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους καὶ κατέλυσαν εἰς τὸ πενιχρὸν οἶκημα τῆς κυρᾶ Ζαλίνης, ἣτις ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ κέντρον τῶν ὑπάρξεων αὐτῶν, αἵτινες καὶ τοὶ ὅλως διάφοροι, ἦσαν ὅμως τοσοῦτον ἠνωμένοι.

Ἡ Μαρκέλλα ἐφόρει πένθιμον φόρεμα. Ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ εἰς αὐτὴν προωρισμένου χρημάτος ὑπὸ τῆς εὐεργετίδος αὐτῆς ἐγένετο πρὸς ἀγορὰν τοῦ μαλλίνου τούτου μέλανος φορέματος, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἀναμνησκῇ τὴν Μαρκέλλαν ἐπὶ τινὰ ἐτι χρόνον τὴν ἀνεξάλειπτον μνήμην τῆς προσφιλοῦς τεθνεώσης. Τὴν δ' ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ πένθος τοῦτο τὸ ταπεινόν, τὸ σχεδὸν πενιχρὸν, ἐκομιθῆ πρὸς τὴν κορασίδα, ἐπορεύθη μετὰ τῶν δύο φίλων τῆς γυναικῶν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς μακαρίτιδος. Ἡ εὐλαβὴς αὕτη πορεία εἶχε καταστῆ εἰς τὴν Μαρκέλλαν ἀνάγκη ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων.

Ἡ οἰκία ἦτο κλειστή, τὰ παράθυρα κλειστά, ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα κεκλεισμένη διὰ μοχλοῦ. Ὁ κύων τῶν ἀδελφῶν Βρεῶ ὑλάκτησε μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναγνωρίσας τὰ βήματα τῶν παλαιῶν φίλων του. Ἡ μαγεύρισα ἤρχετο καὶ τῷ ἔδιδε τροφὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκρίνειν ὅτι ἔπρεπεν ὁ κύων νὰ φάγῃ ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ὑπὸ πείνης. Καίτοι ἕνεκα τῆς συνεχῆς ταύτης νηστείας εἶχε γίνῃ εἰς ἄκρον ἰσχνός, ἀλλ' ὅμως τὸ ἐν τῇ κυνικῇ καρδίᾳ του φιλικὸν αἰσθημα δὲν τον εἶχεν ἐγκαταλίπῃ, καὶ ἐξέβαλε κραυγὰς θρηνώδεις ἀναγνωρίζων τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του ἵνα ἔλθῃ πλησίον τῆς Μαρκέλλας.

Αὕτη δὲ παρετήρει τὴν οἰκίαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν μεστοὶ δακρῶν συκρατομένων. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ εἶχε διέλθῃ τὰ εὐδαίμονα ἔτη